

VĚSTNÍK

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK: XLI

VÍDEŇ ČERVENEC – SRPEN 1994 ČÍSLO: 7–8

DRAZÍ PŘÁTELE,

nezřídka slyšíme pohoršená slova: "Jak se na to může Bůh dívat!" Tolik utrpení – někdy nezaviněného – aspoň ne tím, kdo trpí – tolik zla – jež někdy povalí i osobnosti, které jsme považovali za vynikající. A to nemluvíme o menších, přechodných zlech a bolestech, přes které klopýtá snad každý člověk denně. Pomluva, nesnáze v manželství, s dětmi, v zaměstnání, třebas i bolesti zubů, revma, kdo by vypočítal všechno, nad čím se trápíme nebo jsme se trápili.

Člověk by se však měl zamyslet nad tím, kolik zla sám vpustil do světa. Vědomě, dobrovolně... Všechny hříchy se musejí někde odtrpět – všechny oběti někde zahojí krvácející ránu. Měla by tedy znít otázka: "Jak se na mé zlo může Bůh dívat?" A většina lidí by najednou zkrotla.

Vezměme však tajemství zla ve větších rozměrech – v dějinách náboženství. Velká část izraelského národa, hlavně jeho představitelé, nepřijali Krista jako Vykupitele, Mesiáše. Neodpovídal jejich rozumovým a sobeckým představám. V dějinách Církve se bohužel tento postoj opakuje.

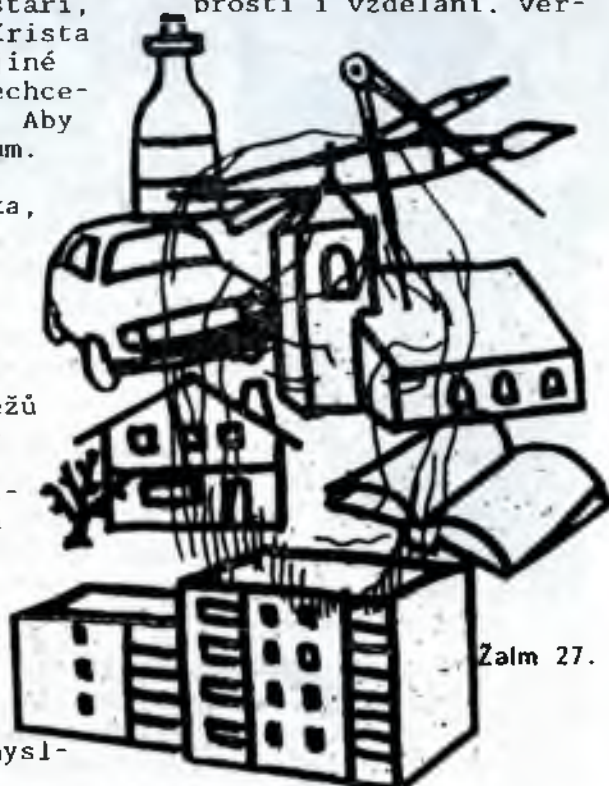
Na scénu dějin vystupují nejen křesťanští panovníci a politici, nýbrž i pronásledovatelé křesťanů. V dějinách od narození Kristova se objevují velcí světcí a hlasatelé víry, ale i velcí nepřátelé křesťanů. Popírači víry. Ti, kdo víru komolí, něco vynechávají, něco přidávají. Po boku světců žijí i velcí zpustlíci. Dějinami pochoduje lid, mladí, staří, prostí i vzdělání, věrní Kristu, ale najde se hodně těch, kteří Krista zradili, odpadli. Zaslepenost, nenávist a jiné zlé vášně křičí bez ustání proti Kristu: "Nechceme, aby byl tento naším králem." (Lk 19, 14). Aby vládl v naší duši, našim myšlenkám i skutkům.

CO UDELÁ KRISTUS? KAPITULUJE? VZDÁ SE?

NE! Jeho láska bude stále obklopovat člověka, jemně na něho útočit. Najde si nové lidi – když ho jeden zradí – najde si nové národy, když ho staré opustí a s nimi zase bude uskutečňovat svůj velký plán lásky. Změní Šavly v Pavly a promění je ve své svědky, ve své apoštoly, ve své pokorné hrdiny.

Dějinami Církve – jak vidíme na dějinách papežů – se stále přehánějí bouřky. Jednou ji napadnou pronásledovatelé zevně, jindy ji rozžírají a rozrývají z nitra, rozpory, sobectvím, nepravdami víry, nenávistí, skrytou za maskou dobrých úmyslů. Každý člověk má v sobě kus pšenice a kus plevle, oba tyto prvky zápasí v nás, ve světě, v Církvi. Jako Kristus se nevzdal, máme i my přemáhat zlo dobrem, lež pravdou, nenávist láskou. Rozhánět hrdinskou vírou tmy pochybnosti a bludařství a hlubokým náboženským přesvědčením proměňovat prázdňý a nesmyslný život jiných.

Důvěřujeme Kristu, že nás v tomto zápase nikdy neopustí a někdy zasáhne v okamžiku, kdy se zdá být všechno ztraceno. Vaše redakce

Žalm 27.

Tímto žalmem volá David k Pánu v největší nouzi. Snad to bylo za vzpoury jeho syna Absolóna.

NEZNIČITELNÝ MÍR

V každém lidském srdci je hluboce vryt tento zákon: Čím víc SE ODDÁVÁME POŽITKU, Tím víc SE POŽITEK ZMENŠUJE. Např. máme rádi světlo. Ale zesílíme-li ho přes určitou mez, začne nás světlo oslepovat. Chuť k jídlu má člověk proto, aby se nasytil. Přesycení v něm vzbudí odpor, hnus, nutkání ke zvracení. Pro divadelního kritika neznamena divadelní představení radost - jako pro nás. Musí se na ně dívat dnes a denně, a povinně. Domnívá-li se klučina, že ani celý svět mu nedodá tolik zmrzliny, kolik by rád snědl, nakonec zjistí, že není dost chlapců, kteří by mu se zmrzlinou pomohli. Přirozenost dala rozkoši automatické hranice: za těmi počitek časem slábne.

Před několika lety se dva psychologové snažili dokázat, že roste-li rozkoš v měřítku: 1,2,3,4 atd. musí podnět k této rozkoši růst v měřítku 2,4,6,8 atd. Matematicky se to ovšem vyjádřit nedá, týká se to duchové, nehmotné duše. Ale jejich závěr byl správný. Chce-li člověk docílit větší rozkoše, potřebuje silnější dráždidlo. Na začátku stačí pilulka, abychom upadli do příjemného spánku. Po čase jich musíme spolykat spoustu, abychom zahnali nespavost.

Anglický filosof C.E.M.Joad napsal zajímavou studii o rozkoši z kouření. Zjistil, že nemá z kouření počitek, protože kouří příliš mnoho. Proto omezil kouření na 4 cigarety denně: ráno, odpoledne a dvě večer. A počitek z kouření se vrátil. Tím, že počitek omezil, jej vlastně zvětšil. Má-li každý kuřák stejné zkušenosti, nemůžeme rozhodnout. Ale měl pravdu starý Hipokrat, když řekl: "Čím víc živiš znavené tělo, tím víc mu škodíš."

Jak vidíme, je rozkoš do jisté míry závislá na omezení. Proč se však máme vyhýbat přemíře jídla a pití, kouření či pohlavní rozkoše? Pokud ve mně vládne absolutně mé Já a je měřítkem všech věcí - není k tomu vůbec důvod.

Představme si však, že bychom někoho milovali víc než sebe. Vzpomínáte na příběh z evangelia o kupci, který našel vzácnou perlu, prodal všechno, co měl a perlu koupil?

Ano - něčeho vzácného se vzdáváme rádi a ochotně jen tehdy, můžeme-li získat něco ještě vzácnějšího. Čím je láska vroucnější, tím menší se nám zdá oběť, kterou jí přinášíme. Jakub nedbal na dlouhá léta těžké služby - vždyť věděl, že za ně získá milovanou Rachel.

Kde není láska, nemá smysl žádat po lidech sebezápor nebo omezení počitku. Vždyť neznají jinou radost, než svůj počitek nebo rozkoš. Neví-li člověk, co je zlato, nevzdá se pozlátka. Člověku, který málo miluje, se zdají oběti pro milovanou osobu velké. Pro toho, kdo miluje silně, nejsou ničím - ba vidí v nich významění.

Stejně i srdce, které vroucně miluje Boha. Zahrne své oběti do oběti Kristovy, do jeho Kříže, a pak získá onen vyrovnaný a nezničitelný mír, který svět nemůže ani dát - ani vzít.

Srdce je jako obrovská loď, která pluje bahnem: když se vrhne do bahna záplava lásky, povznese láska loď naší duše nad špínu a vede ji do čistých vod míru a pokoje.

Naši ubohou chudobu uspokojí jen ryzí ctnost. Ale začneme ji s nadšením hledat a cvičit jen tehdy, jestliže předtím poznáme "lásku, kterou svět dát nemůže", a která je tak silná a mocná, že žádného člověka dokonale nenasytí, a neustále v nás víc a víc rozdmýchává vnitřní blaženou rozkoš.

Podle J.F.SHEENA - televizního biskupa

Lány 18. prosince 1935. První návštěva druhého prezidenta republiky

Televize v roce rodiny

Televizní přijímač je dnes téměř samozřejmou součástí vybavení domácnosti. Svými programy vstupuje často neomaleně, ale tím podmanivěji do života a myšlení současné generace. Informuje a nabízí, střídá obrazy, diktátorsky pro sebe vyžaduje čas, ovlivňuje životní styl mladých i starých. Dříve se rodiny scházely u rodinného stolu, dnes se jakoby povinně seskupují kolem televizoru jako kolem oběti: obětují mu své večery, své zájmy, svou lidskou totožnost a často i své štěstí.

Jak jsou na tom naše křesťanské rodiny? Také podléhají "kouzlu" černobílé nebo barevné obrazovky? Nebo jejich víra a vůle jsou natolik silné, že je televize spíše obohacuje a upevňuje rodinnou solidaritu, rozšiřuje všeobecnou i náboženskou informovanost, posiluje jejich duchovní identitu a mravní život? Právě o kladné působení televize v tomto směru jde Svatému otci Janu Pavlu II. v jeho nedávno vydaném poselství k 28. světovému dni sdělovacích prostředků. Vyzvedává důležitost tohoto nejpůsobivějšího média hluboce působícího i na život dnešní rodiny. Televize je pro ně hlavním zdrojem zpráv, informací, zábavy a utváří jejich názory a mínění, hodnoty a vzory chování.

Televize může ovšem rodinnému životu také škodit: šířením znevazujících hodnot, násilnými a nemravnými scénami, doporučováním náboženské lhostejnosti. Za určitých okolností může zmanipulovat veřejné mínění, vydávat zkreslené informace, oslovovat nižší pudy člověka, působit nevhodnou reklamou. Nadměrné sledování televizních programů navíc rozbíjí rodinný život a může rodinu i rozdělit odcizením rodičů a dětí.

Nehlídá přijímač vaše děti?

Zvláště vůči dětem mají rodiče v tomto směru odpovědnost: mají vědět, co televize vysílá a na co se jejich děti dívají, aby rozhodli, zda je program pro děti vhodný, nebo zda je lépe televizor vypnout. Tím vypěstují v dětech nutné návyky pro jejich zdravý lidský, mravní a náboženský vývoj. Neslouží televizní přijímač právě ve vaší rodině jako "hlídač dětí"? Není náhodou jejich hlavní vychovatel, rádce a přítel? Nepřipravujete se tím o možnost vzájemně na sebe v rodině působit rozhovo-

rem, společnou práci a modlitbou? Jako rozumní rodiče si jistě uvědomujete, že i dobré televizní programy musíte doplňovat ještě z jiných zdrojů zpráv, zábavy, výchovy a kultury. Ocituje si Dekret o sdělovacích prostředcích II. vatikánského koncilu: "Zvláštní povinnosti mají všichni čtenáři, diváci a posluchači, kteří podle osobního a svobodného výběru přijímají to, co tyto prostředky poskytují. Správný výběr znamená požadavek, aby plně přáli všemu, co je hodnотноé z hlediska mravnosti, vědění, umění, a aby se vyhýbali všemu, co by jim bylo příčinou duchovní škody nebo příležitosti k ní... Zejména mladí posluchači ať dbají, aby si osvojili míru a sebekázeň při užívání těchto prostředků... Rodiče ať pamatují na to, že je jejich povinností pečlivě bdět nad tím, aby programy, které jsou proti vůli nebo mravnosti, neměly přístup do jejich domácnosti a aby se k nim jejich děti nedostaly ani jinde."

Tolik koncil. Tato nabádavá slova jsou ještě důležitější dnes, kdy jsme svědky rozvoje komerční televize v podobě soukromých stanic, odkázaných na příjem z reklam. Proto se snaží vyhovět požadavkům trhu a už méně respektují mravní a kulturní ohledy. Pokud jde o náboženské pořady, nepřináší je v cizině komerční televize téměř vůbec nebo jen okrajově, tím je ale staví do funkce jakéhosi "fíkového listu" k zastížení hlavní tendence televizních programů.

Dívejme se střizlivě

Přiznejme si tedy pravdivě své případné chyby, pokud jde o vliv televize na rodinné ovzduší. Ale tele-

Dr. Edvard Beneš:

Dokonalá demokracie je jen ideál, za nímž jdeme a kterému se stále přibližujeme. Demokracie se stále nově tvoří a zdokonaluje. Ale stále jí třeba proti lidskému egoismu, proti lidské vášni, nevědomosti a touze po ovládnutí jiných lidí, ochraňovati, udržovati, stále je třeba o ni se bit. V tom pro uvědomělé demokraty hrdinou, poněvadž vede svůj těžký, nerovný boj se sebou samým a se svým okolím, stále, bez klidu, bez odpočinku.

MNICHOV 1938

»... Nemohl počítat se žádnou pomocí. Bylo mu také jasné, jak se chápání čs. věci ve světě vyvinulo pod vlivem úspěšné německé propagandy. Benešovo rozhodování v době Mnichova je proto třeba posuzovat realisticky. Většina západních historiků zabývajících se Mnichovem a okolnostmi vzniku druhé světové války se dnes domnívá, že Benešovo rozhodnutí nebojovat nebylo výrazem žádného slabošství, ale výsledkem chladné a široce založené kalkulace. Benešovi přece šlo o zachování územního formátu státu, který spolu s Masarykem na spojencích vyzískal. Pozdější Benešovo počínání dovoluje dokonce ahistorickou, ale přípustnou úvahu, že to asi pro něho bylo důležitější než cokoli jiného. Mnichovský diktát přijal jako lepší způsob, jak v budoucnosti znovuzískat stát v jeho historických hranicích. Prohraná válka, domníval se asi, by mohla územní redukci státu zpečetit. Jak známo, západní mocnosti se i po vypuknutí války zdráhaly zavázat k obnovení situace, která v r. 1938 byla pro Hitlera tak výhodnou zámlou k agresi...«

Jiří Hochman

vizor nestačí lecky jen vypnout. Je dobré a vhodné spolupracovat kritikou a podněty s tvůrci pořadů a posílat vedení televize své připomínky a přání. Katolické časopisy v některých okolních zemích (Německo, Itálie) mají hodnotící referáty o chystaných nebo odvysílaných televizních programech. U nás něco podobného zatím chybí a právem to očekáváme od redakcí katolických periodik.

I ve vztahu k televizi platí slova I. Petrova listu: "Buďte střizliví a bdělí... Ovládejte se a na věci se dívejte střizlivě... Především se mějte navzájem vřoucně rádi... Všechno se musí obracet k Boží oslavě skrze Ježíše Krista!" MILOSLAV FIALA

Autor je mluvčím Biskupské konference ČR

ČTĚTE A ROZŠÍRUJTE
VIDEŇSKÉ SVOBODNÉ LISTY

JEDNOTA ORLA VIDEŇ XV. Cvičíme každé úterý od 19.30 do 21 hodin v Zinkgasse číslo 12, Videň XV. Hosté vítáni!

Ten, jemuž bylo dáno zasévat

Před dvaceti pěti lety zemřel ve vyhnanství kardinál Beran

"Rektor, monsignore Beran!" volaly vzrušené hlasy po dolnobřežanském zámku, kam byl v posledních letech války přestěhován pražský seminář. Já jsem se tam ještě mnoho nevyznal, nastoupil jsem teprve po květnové revoluci v roce 1945, ale běžel jsem směrem jako všichni ostatní. Před vchodem stál u auta malý usmávající se vyhublý muž, oděný v esácké uniformě obšířené čs. vlaječkami. Byl to Josef Beran, rektor pražského arcidiecézního kněžského semináře. Právě se vrátil z koncentračního tábora v Dachau.

Tehdy jsem ho viděl poprvé zblízka. Ani ve snu mě nenapadlo, že ho jednou uvidím ve zcela jiné situaci - jako vydědence v Římě, kde jsem se o dvacet let později stal jeho sekretářem.

Josef Beran pocházel z rodiny chudého řidičského učitele v Plzni. Tam také vystudoval gymnázium a odtamtud odjel na studie do Říma, odkud se vrátil jako kněz a doktor teologie v roce 1912. První léta kaplanování a vyučování, nejdříve v učitelské ústavě svaté Anny v Ječné ulici v Praze a později na bohoslovecké fakultě Karlovy Univerzity, probíhala více méně normálně. Mladý kněz prokázal své schopnosti a tehdejší arcibiskup ho proto jmenoval rektorem semináře.

Ze semináře do Dachau

Lze si představit klidnější život než v ústavu na výchovu kněží a za katedrou teologické fakulty? Jenže přišel Mnichov, nacistická okupace a druhá světová válka. Karlova univerzita byla zavřena, rektor semináře odvezen do Terezína a do Dachau. I tam projevil své mimořádné kvality. Nebyla asi náhoda, že ho jeho kolegové na tzv. kněžském bloku poslouchali po večerech, když jim z kavalce dával myšlenky k rozjímání. V severní Itálii žije dosud jeden biskup, který tvrdí, že mu mons. Beran zachránil v Dachau život.

S jakou nadějí se asi vracel bývalý vězeň Beran do vlasti. Mohl tušit, že se jeho věznění neskončilo, že ho čeká ještě další úsek křížové cesty? Snad o to bolestnější, že ho osnovali lidé jeho vlastní krve.

Nepohodlný arcibiskup

Dne 8. prosince 1946 byl Josef Beran ve svatovítské katedrále vysvěcen na biskupa a převzal odpovědnost za pražskou arcidiecézi. Pro českou církev a snad i většinu národa to byl den radosti. Ta trvala velmi krátce. Komunistický moloch se rozhodl církev udusit a nic nedbal na to, že někteří z jeho pochopů byli v Dachau Beranovými spoluvězni.

Doba obtížného vyjednávání, spisování a dobrodružného roznášení pastýřských listů patří k hrdinným obdobím naší církve. Komunistická strana s přísluhovačem Plojhařem ukázala celou podlost své lživé politiky. Arcibiskup Beran byl samozřejmě první na mušce. Byl proti němu i připravován proces, říkalo se však, že Gottwald, zastrašený reakcí na popravu Milady Horákové, rozhodl, aby byl Beran sproveden ze světa tichou cestou. Po Božím těle 1949 jednoduše zmizel, "byl zmizen". Dlouhých třináct let se nevědělo, kde mu byl konec, on sám pak, pohřbený za živa, nesměl vědět, co se děje ve světě, bylo mu odepřeno i čtení Rudého práva a poslouchání komunistického rozhlasu.

"Aktivní odpočinek" v internaci - Mukařov, 1963

Snímek archiv

Kardinál - vyhnanec

Když se pak v roce 1963 vynořil v Mukařově, byl to už stařeček - ale jaký stařeček! Ta dlouhá léta strávená v modlitbě a kontemplaci ho proměnila v muže Božího. Totalitní režim si s ním už nevěděl rady. Svatý otec cítil potřebu dokázat mu úctu celé církve kardinálskou hodností. Byl proto pozván do Říma, ovšem těsně před odjezdem se dozvěděl, že pojedle, bude to jeho cesta poslední. "To musí rozhodnout Svatý otec," namítal překvapen a zaskočen mons. Casarolimu. Ne, Svatý otec si přeje, abyste to rozhodl vy sám, zněla odpověď. Avšak přijmete-li údel vyhnance, pak se nám snad podaří stáhnout do Prahy biskupa Tomáška. Kardinál Beran přinesl s těžkým srdcem i tuto pro něho snad nejtěžší oběť. Jeden zasévá, druhý sklízí, Bůh však dává vzrůst, píše svatý Pavel (1 Kor 3,6). Beranovi bylo dáno zasévat. Sklizeň kardinála Tomáška však vyrostla i z toho těžkého Beranova kříže.

Nově jmenovaný kardinál Beran v exilu nezahálel. Nastěhoval se do koleje Nepomucenum, aby odtamtud navštěvoval české krajany v různých částech světa a organizoval pomoc pro církev ve vlasti. Římské České náboženské středisko Velehrad, které financovalo činnost Křesťanské akademie a ještě dnes hostí naše poutníky do Říma v Poutním domě na via delle Fornaci, je jeho dílem. Ovšem čas se nachyloval, přihlásila se smrtelná nemoc. V roce 1968 zasvítla ještě naděje, že by se mohl vrátit do vlasti, bohužel už jen umřít. Měli však strach i z umírajícího. Tak se osm-

desátiletý vydědenc loučí se životem daleko od vlasti. Ovšem ne na posteli, nýbrž v kapli před svatostánkem. Tam se uchýlil v posledních měsících, tam trávil v křesle ne zrovna nepohodlnějším celé dny jako věrný pes u nohou svého Pána. Tam jsme s ním ještě koncelebrovali jeho poslední mši svatou 17. května 1969. Teprve lékaři se podařilo přimět ho k tomu, aby se odebral do postele. O tři hodiny později klidně zemřel.

Pohřben mezi papeži

Papež Pavel VI., který přispíchal k jeho úmrtímu lůžku, dal kardinála Berana pohřbit do krypty Vatikánské baziliky, mezi hroby papežů. A Jan Pavel II. dal nad jeho hrob umístit starobylý obraz s nápisem připomínajícím jeho smrt ve vyhnanství.

Od toho dne uplynulo už dvacet pět let. Beranovo jméno, které se kdysi objevovalo na prvních stránkách světového tisku, už upadá v zapomnění. Oběť jeho života a láska, s níž ji přinášel, zůstávají však stále živé. S povolením římské diecéze (v níž zemřel) i vikariátu Vatikánského města (kde je pohřben) se v těchto dnech zahajuje proces o jeho blahorečení. Za jakékoli svědectví sloužící tomuto cíli bude vděčná Postulace blahorečení kardinála Berana. Hradčanské náměstí 16, 119 02 Praha 1.

JAROSLAV ŠKARVADA

Světící biskup, generální vikář pražský

Nezapomeňte hlasovat v neděli 12. června pro Evropu EU. Ja (X)
Lidová strana OVP společně se
Socialistickou stranou SPO dopo-
ručují hlasovat pro EU. JA (X)

Proti EU (ně) jsou: modří (Haider)
rudí (komunisté) a zelení.

ČESKÝ »BEIRAT« KONEČNĚ USTAVEN

Čtvrtý květen 1994 bude jistě jednou významným mezníkem v novodobých dějinách české menšiny ve Vídni, kdy v parlamentě byl za přítomnosti jednoho člena rakouské vlády, řady veřejných činitelů, mandatarů politických stran, zástupců církve a vládou nominovaných zástupců menšiny po sedmácti letech konečně zřízen český poradní sbor při Úřadě spolkového kancléře.

Úvodem několik historických připomínek: už v roce 1976 schválil parlament tak zvaný »Volksgruppengesetz«, který v původním znění předpokládal zřízení menšinových poradních sborů jen pro Slovincy, Chorvaty a Maďary. Na nás se tehdy z nevyjasněných okolností zapomnělo. Považovali jsme to za diskriminaci české národnostní skupiny, která v minulosti nemalou měrou přispěla k výstavbě a vzhledu Vídně, která byla a je až dodnes pro nás naším druhým domovem.

Za základě masivních protestů Menšinové rady a s vydatnou pomocí bývalého starosty města Vídně Leopolda Gratze byla rakouská vláda nucena rok nato výnosem (BGBl. Nr. 38/1977) zřídit i pro nás vlastní »Beirat«.

Důvody proč tolik let nemohl být ustanoven český »Beirat« byly zprvu politického rázu a později nebyly dlouho vyřešeny otázky kdo je skutečně zodpovědný a kdo je pro menšinu reprezentativní. Nyní došlo ke schůdnému kompromisu v zájmu celé menšiny, ale především v zájmu naší školy, jejíž existence je vážně ohrožena.

4. května t. r. došlo v jedné zasedací síni parlamentu k ustanovující schůzi českého »Beiratu« za předsednictví státního tajemníka dr. Petra Kostelky.

Úvodem omluvil státní tajemník kancléře dr. F. Vranitzkého, který tuto ustavující schůzi písemně svolal a které měl také předsedat. Vzhledem tomu, že ve stejnou dobu probíhalo plenární zasedání rakouského parlamentu o vstupu Rakouska do Evropské unie, byl toho času zaneprázdněn.

Státní tajemník P. Kostelka pak krátce vylíčil co se kolem definitivního českého poradního sboru událo a připomenul, že také chorvatský »Beirat« byl teprve minulý rok ustaven. Předložil pak Úřadem spolkového kancléře vypracovaný denní pořad, který byl bez námitek vzat na vědomí.

Krajan K. Matal poté navrhl krajana F. A. Buchala za předsedu. Po krátké přestávce byl kr. Buchal jednohlasně zvolen a dr. Kostelka jménem rakouské vlády blahopřál zvolenému předsedovi a popřál mu mnoho úspěchů v nastávající práci pro českou menšinu. Vyzval ho, aby se ujal dalšího vedení schůze. Krajan Buchal pak navrhl krajana inž. K. Hanzla jako místopředsedu. Také tato volba proběhla hladce

bez jediného protihlasu. Po skončených volbách státní sekretář dr. P. Kostelka v doprovodu sekčního šéfa dr. G. Holzingra opustili zasedací místnost. Pak následovala kratší debata o předloženém jednání řádu, který byl nakonec v původním znění jednohlasně schválen.

Na přání rakouských mandatarů byli předseda a jeho zástupce vyzváni, aby se krátce představili.

Kr. Buchal ve svém projevu shrnul v kostce svoji dosavadní menšinovou práci a slíbil, že bude svoji funkci vykonávat v nadstranickém smyslu a v zájmu celé menšiny. Připomenul jen, že si je vědom velké zodpovědnosti, kterou převzal, ale že je také přesvědčen, že se nám nastávající práce bude dařit, abychom zajistili další existenci naší menšiny ve všech jejích odvětvích.

Krajan Hanzl zase vzpomněl, že je příslušník mladší generace a že jako starosta školského spolku »Komenský« bojuje t.č. s velkými potížemi a že počítá s většími obnasy na údržbu školy. Škola musí mít prioritu při přidělování finančních prostředků. Krom toho upozornil na tíživou situaci našeho tisku a některých spolků, které budou také potřebovat finanční podporu.

Ministeriální rada dr. H. Tichy zodpověděl pak řadu konkrétních dotazů a připomenul, že bude záhodno, aby se »Beirat« sešel co nejdříve, aby byla dohodnuta výše všech dotací pro letošní rok a v náznacích připraven rozpočet na rok 1995.

Po delší debatě bylo rozhodnuto, že se první řádná schůze českého poradního sboru bude konat 18. května v budově naší školy na Sebastianplatz.

Český »Beirat« pozůstává z deseti členů. Pět členů s volebním právem vysílají menšinové organizace a spolky. Tři členy vysílají politické strany SPÖ a ÖVP a dvě místa jsou vyhrazena církvi. Zástupci politických stran a církve nemají volební právo.

Menšinová část má toto složení: František A. Buchal a Karel Matal zastupují Menšinovou radu české a slovenské větve v Rakousku, inž. Karel Hanzl, Sdružení českých a slovenských spolků v Rakousku, Mag. Přemysl Janýr, Kulturní klub Čechů a Slováků v Rakousku a Ludvík Kolín Jirásek-Vlast.

Sociálnědemokratickou stranu zastupují mandataré Karel Svoboda a Gerda Jerabková, Lidovou stranu Barbara Grossová a církev Pavla Carmignato a P. Th. Dr. Jan Horák.

20 LET OD SMRTI KARD. TROCHTY

Jak zemřel?

»Na svou kněžskou čest prohlašuji, že následující zpráva pochází z naprosto hodnověrného nejbližšího okolí spolupracovníků zesnulého kardinála Trochty a že je naprosto zaručena její pravdivost.

Den před jeho smrtí, to znamená v pátek 5. dubna 1974, přišel v 11.30 hodin do biskupské residence v Litoměřicích krajský tajemník pro záležitosti církevní. Tento tajemník, jménem Dlabal, přišel v ten den značně opilý, jak bylo z jeho řeči a chůze naprosto zjevné, a vynutil si rozhovor s kardinálem Trochťou. »Rozhovor«, dala se toto jednání vůbec tak nazvat, trval až do 17.30 hodin. Plných šest hodin řval tento opilý úředník nejprimitivnějším způsobem na tohoto velekněze, zahrnoval ho nejsurovějšími nadávkami a vyhrůžkami a podroboval ho ostrým výslechům a psychickým mukám. Po odchodu tajemníka se odebral kardinál Trochta tímto jednáním zcela vyčerpaný na lůžko, strávil těžkou noc, ráno byl postižen mozkovou mrtvicí a v odpoledních hodinách téhož dne, zřejmě na následky těchto událostí, zemřel.

Výše jmenovaný tajemník již po delší dobu sledoval veškerou činnost pana kardinála, již častěji předtím jednal s ním arogantním způsobem a byl též podrobně zpraven i o jeho zdravotním stavu. Věděl, že pan kardinál prodělal před nedávným časem dokonce tři operace laserem a že lékař nařídil naprostý klid a varoval ho před rozčilením. (Český misionář ve Vídni, křesťan P. Josef Novotný v dopise sv. Otci 24. dubna)

Alois Mock,
Außenminister:

Helmut Zilk
Bürgermeister
von Wien:

Kardinal
Franz König:

NEZAPOMÍNÁME!

P.Dr. Josefa ZVĚŘINU mnozí znali. Byl vedoucím tajné organizace RODINA, založené P.Kolarkovičem na Slovensku. P.Zvěřina byl dlouho pro svou víru zavřený. Co píše o něm jeho spoluvězeň, Dr.B.HOSTIČKA?

Každá nelidská diktatura se zbavuje svých odpůrců. Za nacismu to byly koncentrační tábory, za komunistů uranové doly na Jáchymovsku a Příbramsku a tzv.ústavy nápravného zařízení. Např.Leopoldov a Valdice u Jičína.

Tam jsme se potkali s přítelem Zvěřinou. V takových okolnostech, kdy šlo o život, se nejlépe pozná charakter člověka. A musím říci, že Josef Zvěřina byl knězem v tom nejoprávněnějším a nejkrásnějším slova smyslu. Byl to muž Boží, oddaný Kristu, oddaný Církvi a plný obětavosti pro své bližní. Vzpomínám si, jak nás vedl tomistickou filosofií/Filosofie sv.Tomáše Akvinského je oficiální filosofií Církve, jak nám vykládal v naději, že i takové zlo, jako je vězení, skončí a patří k životu křesťana jako každé zlo. Nebyl sám. Byli tam s námi i biskup Pavol Gojdič, světec v pravém slova smyslu. P.Brajto, /dominikán/, P.Mastilák, P.Šilhan, provinciál jezuitů, Otec biskup Vojtašák a mnoho dalších Otců, kteří nás vedli a učili duchovní obnově-ve vězení. Jen málo lidí může pochopit, že tam-v těžkém vězenském životě-vyrůstala a kvetla podzemní Církve, umlčená zlobou režimu. Svaté zpovědi při vycházkách, a v nočním tichu sloužili naši Otcové mši sv.a my pak přistupovali k sv.přijímání. Pepíček Zvěřina byl jeden z nejhorlivějších. Ve volném čase nám též vykládal dějiny umění-to bylo kromě jeho kněžských povinností jeho zálibou./P.Zvěřina studoval v Paříži dějiny umění a přednášel je na teol.fakultě KU,p.red./Díky jemu a ostatním kněžím jsme mohli přežít všechnu zlobu a nenávist, která kolem nás panovala a která se snažila vzít nám naději v další život.

SETKAL JSEM SE S P.ZVĚŘINOU JEŠTĚ NĚKOLIKRÁT. Když jsem po 14 ti letech byl propuštěn z vězení, několikrát jsem ho navštívil na místě, kde pracoval. Byl kustodem v tajném skladišti Národní galerie v Praze v Trojanově ulici, kde bývala za I.republiky Žednářská lože. Tam hlídal obrazy nevidané krásy a před zraky veřejnosti se skrývaly milionové hodnoty, aby se o ně nemohli přihlásit oprávnění vlastníci. Snad i obrazy, které asi ukrývalo Gestapo či německé správa protektorátu, odvezené násilím z různých okupovaných zemí. Josef mi vykládal o všech obrazech, přistupoval k nim s láskou jako pravý znalec umění. Režim věděl, že neprozradí, co vlastně hlídá a že je znalec. Kněžské povinnosti tehdy vykonávat nesměl. P.Zvěřina miloval svou Církve a své bližní. "Nikdo mě nedonutí, abych začal nenávidět", říkával a k tomu nás všechny vedl. "Nikdy se nesmíme vzít naděje - a tou je Kristus." V tom byla jeho síla, kterou do nás vléval. Dr.Bedřich HOSTIČKA

"Po svém propuštění bydlel u rodičů v malé vilce v Pravouhlé ulici na Smíchově. Jednou jsem ho navštívila v I.poschodí, z okna bylo vidět na malou kapličku na hřbitově. Díval se z okna, ukázal na ni a řekl vášnivě:"Co bych za to dal, kdybych tam směl sloužit aspoň jedinou mši sv."

27.6.uplynulo také 6 let od tragické smrti našeho misionáře P.Viléma Vondry, Zahynul ve Sv. Zemi, v Mrtvém moři. Otec kardinál TOMÁSEK k jeho smrti napsal:

"Vaše zpráva, že Bůh k sobě nečekaně povolal svého věrného služebníka, kněze P.Viléma VONDRA, mně velmi překvapila. Na to je jediná odpověď: Bože, Ty víš proč, buď vůle Tvá... Hned budu mít za něj mši svatou a budu pamatovat nadále s tím vědomím, že budeme mít v něm dalšího mocného průmluvce u Boha. Byl mi velmi blízký, když jsem byl v Římě, vždy za mnou přiletěl..."

CO JE PROGRESISMUS

Mystik Eckehard radí:"Kdo chce začít dobrý život, ať to dělá jako ten, kdo chce narýsovat kružnici. Nejdříve musí upevnit kružítka. Tak i člověk ať nejdříve přilne srdcem k Bohu a tak se upevňuje v dobrém."

Kristus řekl:"Miluj Boha z celého srdce... a bližního jako sebe samého."

Progresisté stavějí Boha na zadní kolej, lidi do středu zájmu-a to lidi anonymní, ne soudě, který mu přebíral ženu, pošpinil pověst, ošidil ho ap.-či dokonce politika, kterým všichni opovrhují-Stalina, Hitlera ap. Chtějí udělat kružnici bez kružítka.

Řekne-li býv. arcibiskup z Chile, kard.Silva Henriquez, že cílem člověka je sloužit člověku-není to křesťanské. Cílem člověka je milovat Boha nade všechno a z lásky k Bohu milovat i člověka. Pouhá láska k člověku je hu-

manismus, jedna z herezí, kterou Církve dávno jako nekřesťanskou odsoudila.

Slyšíme-li kázání, přednášku, promluvu v televizi, čteme-li časopis, který si říká katolický a nemluví se tam o Bohu, o Kristu, o víře, nejsou to křesťanská slova. Autoři jsou progresisté - ať o tom vědí či to dělají pod masovým nátlakem.

Jen křesťan - jak vidíme u svatých - který nade všechno miluje Boha, umí účinně milovat i své nepřátele-všechny. Ten, kdo vyloučil nebo odsunul ze života Boha - se svou láskou k lidem obvykle brzo ztroskotá a má rád jen sebe a ty, kdo s jeho názory nesouhlasí, začne nenávidět nebo aspoň přehlížet a ponižovat(což je také forma nenávisti).

Progresismus-jako kdysi arianismus(Kristus není Bůh),racionalismus, pozitivismus, modernismus rozhlodává víru člověka.

SKORO NIC

Italské aerolinie stávkovaly; manžel musel na kongres autem-nesnáší jízdu vlakem. Já chtěla navštívit v Římě přítelkyni, připojila jsem se tedy k němu. Vyjeli jsme odpoledne, v Miláně už byla tma; vypili jsme v restauraci kávu a já se usadila vzadu, neboť jsem byla ospalá a doufala jsem, že si tam chvilku zdřímnu. Usnula jsem za pár minut.

Náhle se mi zdálo, že jsem jaksi mimo prostor a čas a vidím svůj život od chvíle, kdy jsem začala užívat rozumu. Cítila jsem kolem sebe jakési bytosti, dobré i zlé, ale nespátřila jsem je. Vtom se jako by rozhrnula opona a do mého vědomí vnikla neobyčejně příjemná záře. Silně mě přitahovala, avšak nemohla jsem se pohnout, něco krutého a zlomyslného mě drželo na místě.

Viděla jsem sebe jako desetileté děvčátko, jak místo do kostela běžím ke kamarádce hrát si s panenkami. Pak jsem šestnáctileté vyžle, studuji kosmetickou příručku, napodobuji před zrcadlem slavnou hvězdu - a v té chvíli právě ostatní studentky zušlechťovaly svou duši svatou zpovědí. Před vnitřním zrakem se mi zjevila nekonečná řada knih, některé šedé, některé temné a jiné úplně černé - jen tu a tam probleskovala zářivá knížka; hloupé a špatné romány, které jsem přečetla. Knih, které dávaly něco mé duši, bylo pramálo. Nebo filmy - povrchní, kovbojky, romány... Otrásla jsem se. Pak první láska, první políbení první... zde už ovzduší kolem mne temnělo, někde se hrozivě dívaly černé díry... Tu je náhle smazala tajemná ruka, klečím u zpovědnice, při exerciciích, které mi zaplatila tetička. Z očí se mi řinou slzy lítosti a černé díry se mění v zdroje světla.

A ty povrchní, hloupé řeči! Poslouchám je, a napodobuji. Profesor na gymnasiu se vysmívá mé víře, já se krčím zbaběle vzadu, roztrěsená, neochotná víru hájit. Teprve když se ozvalo několik kamarádek, ozývám se i já.

Těch pomluv, kritik, odsuzování druhých, výsměch. Neštítala jsem se očernit v očích muže, který se mi líbil, jeho dívku. Začal se zajímat o mne - dívka spáchala sebevraždu. Tehdy to mnou otrásl. Dnes už si nevybavím ani její podobu, ani její jméno. Sebe jsem kritizovala málokdy, i když jsem měla spoustu chyb. Hlavně ješitnost, směšný druh pýchy. Nejmodernější šaty, nejhezčí klobouk, nejžádoucnějšího muže! Díky zpovědi se ješitnost časem zmínila, ale úplně nevymizela. Vždyť dnes jedu za kamarádkou, jejíž dcera žije v konkubinátě a syn propadl omamným jedům, jen abych se jí

pochlubila našimi úspěšnými dětmi! Raním ji! Místo abych ji potěšila, pomohla jí, poradila! Co bylo středem mého života? Má vlastní osoba, mé já! Všechno se muselo točit kolem mne a běda, když mě někdo urazil-ba jen si mě nevšimnul. Nebo to hloupé, zbytečné snění. Cítila jsem, jak se mi hrne krev do tváře, a nejen do tváře, po celém těle jsem cítila vlhkost. Snila jsem o své slávě, kráse, vítězství, bohatství - ale i o ušlechtilých věcech, bratrství, svobodě, spravedlnosti - ale JEN snila! Málo jsem tomu věnovala času, málo peněz! Ach - peníze! Jak jsem na nich lpěla, jak obratně jsem v zaměstnání odstraňovala schopnější, ale méně bojovné spolupracovnice, jen abych se dostala na nejlépe placené místo. Kolik času jsem věnovala prohlížení vkladní knížky, honila muže, aby dělal přesčas, děti musely o prázdninách vydělávat - já ovšem dřela také, ale jen a jen proto, abych si mohla koupit velký dům, krásně ho zařídit, chatu, aby mi všichni záviděli. A přece by nám byl stačil jen skromný domeček!

Před duchovníma očima se mi mihaly myšlenky jako jiskry. Viděla jsem svůj život takový, jaký byl - hloupý, ponižující, nekřesťanský. Kostel? Předvádění šatů, trochu drbů, roztržitá modlitba, kritika kázání a chování kněze. Dobročinné spolky? Tam jsem ukázala často své zuby! Modlitba? Roztržité odříkávání slov - a myšlenky šly jiným směrem, ne vždy ušlechtilým. Rozplakala jsem se.

Zářící postava jako by se ke mně naklonila a něco říkala. Neslyšela jsem slova, ale zář do mne vplouvala a omývala všechno zlé, nedokonalé, hloupé a směšné. Zůstal ze mne jen maličký kousek, skoro nic. Hlava mi třesla.

Náhle jsem slyšela hlas: "Pane doktore, probírá se!" Otevřela jsem oči. Nade mnou se skláněla sestřička a za ní stál šedovlasý lékař.

"Bohu díky! Už jsme se báli, že vás nezachráíme. Vytáhli jsme vás po karambolu skoro mrtvou." Nechápatě jsem zírala na nemocniční postel..nemohla jsem mluvit. "Nu-vrazil do vás nákladní vůz, ze strany, jak jste měla nohy, jinak jste byla mrtvá."

"A..a..můj muž!" zašeptala jsem. - "Ten je v pořádku. Čeká na chodbě, bojí se o vás...Zavolám ho, ale jen na chvilíčku. Nezapomente, že jste byla skoro mrtvá!"

Zavřela jsem oči. Ano, byla jsem celý život skoro mrtvá. Skoro!

A.Š.

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETA-
RIÁTE** každý první čtvrtek v měsíci,
vždy od 18 do 19.30 hodin.

UPOZORŇUJEME na bohatou kni-
hovnu našich a cizích autorů, hlavně
cestopisných. - Knihy se půjčují každý
první čtvrtek v měsíci, vždy od 18 do
19.30 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III., Rennweg číslo 63

VII. odbor JSM

**ROZLOUČENÍ PŘED PRÁZDNI-
NAMI** v našem sále Schützengasse 30 -
grill - budvar - víno - muzika -
25. června 1994 - 17 hodin - **Sobota**.

PŘEDNÁŠKA - v naší klubovně
Rennweg 63A - 17. září 1994 - 20 ho-
din - **Sobota**.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 8 hod.
mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse,
Viedeň XV.

KOSTEL JEDNOTY SV. METODĚJE VÍDEŇ 63, RENNWEG 63 Drazí ctitelé mariánské!

I letos Vás srdečně zveme k již tradič-
ním poutním pobožnostem k Matce
sedmibolestné na Kaasgraben, Vídeň
19, Ettingshauseng. 1, a sice vždy prvou
neděli v měsíci:

1. května v 15 hod.	7. srpna v 15 hod.
5. června v 15 hod.	4. září ve 14.30 hod.
3. července v 15 hod.	2. října v 15 hod.

Na Vaší hojnou účast se těší

ústředí JSM

KAŽDOU NEDĚLI se koná v čes-
kém kostele JSM na Rennwegu číslo 63
v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

**MŠE SVATÉ V ČESKÉM JAZYCE
V CHRÁMU PANNY MARIE NA
NÁBŘEŽÍ** se konají každou neděli a
zasvěcený svátek v 8.30 hodin s pro-
mluvou u Otců Redemptoristů Vídeň I.,
Salvatorgasse 12.

**KLEMENS MARIA HOFBAUER-
KLUB** - České katolické společenst-
ví při chrámu Panny Marie na Nábřeží
- založené páterem Josefem Novotným
- 1. okres, Seitzergasse 5, IV. patro,
otevřeno pátek od 19 do 22 hodin a v
neděli a svátek od 9 do 10.30 hodin.
Hosté vítáni!

17. světový kongres

SVU

se bude konat v Praze
od 26. do 29. června 1994

*pod záštitou prezidenta Václava Havla
a s patronací předních českých
a slovenských universit jakož i akademie
věd České republiky a Slovenska*

Příprava kongresu je nyní v plném
proudu jak v USA tak i v Praze. Pražské
výbory, programový a organizační, se
scházejí každý druhý týden. Za progra-
movou část na české a slovenské straně
odpovídají ing. Jiří Ullschmied a dr.
Jaroslav Foltá. Místní organizaci kon-
gresu má na starosti dr. Lenka Méchu-
rová z Rady vědeckých společností
(RVS) při Akademii věd ČR ve spolu-
práci s dalšími členy místní skupiny
SVU.

Za celkovou přípravu kongresu jsou
zodpovědní dr. M. Rechcigl a prof. Z.
Slouka. Dr. Blanka Kudějová přijala
funkci hlavního koordinátora kongres-
ního programu.

Kongres zahájí v pražském Rudolfi-
nu čestný člen SVU Václav Havel. Zahá-
jení se rovněž aktivně zúčastní další
přední osobnosti českého a slovenské-
ho politického a kulturního života.

ČERVEN 1994

**18.: 50 VÝROČÍ - VYLODĚNÍ SPO-
JENCŮ V NORMANDII - Film -
České srdce, Kulturní výbor -
Slovanská Beseda - 16 hodin -
SOBOTA**

JSM

Ústředí Jednoty sv. Metoděje zve všechny ctitele
mariánské na svoji jarní pouť do Maria Enzersdor-
fu u Moedlinku.

V neděli, 19.6.1994, bude v poutním kostele "Pan-
ny Marie, uzdravení nemocných" v 11.45 hodin slav-
ná mše sv. sloužena a v 15.45 hodin se pouť slav-
nou pobožností zakončí.

Poutníky prosíme, aby použili veřejných doprav-
ních prostředků: např. poštovního autobusu -
odjezd z autobusového nádraží na IV., Suedtiroler-
platzu v 10.25 hod. Stand 1-2 směr Moedling, nebo ze
Suedbahnhofu vlakem směr Wiener Neustadt v 10.58.

Těšíme se na Vaší hojnou účast:

ústředí Jednoty sv. Meto-
děje

Netradiční koncert Jednoty Orla Vídeň XV.

Koncert naší Jednoty Orla Vídeň
XV., konaný ve Slovanské Besedě, se
plně vydařil, díky dvěma mladým
umělcům, Jiřímu Novákovi, klavír a
Bělovi Fišerovi, housle. Virtuózně
předvedli v první části večera věnova-
né vážné hudbě, pečlivě vybrané kous-
ky světových mistrů. Perfektní prove-
zení i kongeniální souhra byla pokaž-
dé odměněna upřímným potleskem
publika. V ne zcela zaplněném, pěk-
ném sále Slovanské Besedy jsme uvi-
tali i velvyslance České republiky v Ra-
kousku, pana Dipl. Ing. P. Jajtnera.

Program po přestávce se skládal z
hudby zábavné. Od Strausových ví-
deňských valčíků přes Ježkovy, Šlitro-
vy a Werichovy evergríny, až po pís-
ničky lidové. V této části programu se
už ale rozproudila zábava u stolů a tan-
čilo se. O občerstvení se postaraly se-
stry naší Jednoty. A tak nic nebránilo
družné zábavě, která vydržela až do
pozdních hodin.

Zdař Bůh